

Struelse forholds, som gøre det mange Gange umuligt at bedømme; hvorvidt Skibet og især Struens Leje og Agterstævnen ere i en saadan Stand, som de bør være, og derfor burde Skipperen kunne fordre Skibet sat i tør Dof, naar han havde den mindste Tvivl om, hvorvidt der er Mangler i saa Henseende. Pladerne i Skibet kunde være rustede saa vel indvendig som udvendig fra, og der er i det hele taget mange Forhold, der kun kunne opdages ved Underøgelse i tør Dof. Det er altsaa ogsaa et Spørgsmaal, hvorvidt det maatte findes hensigtsmæssigt, at der i vedkommende Paragraf anførtes noget nærmere om det Ansvar, der paahviler Reederen med Hensyn til usødygtige Skibe. — Endelig er der endnu et Punkt, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. I § 44 angives den Straffemyndighed, som Skipperen er i Besiddelse af. Den gaar ud paa, at det er ham tilladt at tildele legemlig Revselse paa Personer under 18 Aar. Denne Bestemmelse er aldeles uoverensstemmende med Loven af 23de Februar 1866 om Disciplin om Bord i Handelskibe. Der er nu forløbet 25 Aar, hvori Skipperne ikke have haft en saadan Ret til at foretage en saadan legemlig Revselse, og det forekommer mig derfor, at en saadan Bestemmelse ikke bør optages paa ny, naar der ikke er tvungende Omstændigheder, som gøre det nødvendigt. Jeg vil foreløbig betragte det saaledes, at jeg vil foreslaa, at det Punkt udgaar af Lovforslaget. Det ophyses desuden i Motiverne, at i den svenske Lov, der, saa vidt jeg har forstaaet, er vedtagen, findes der ikke en saadan Bestemmelse, ligesom det ogsaa er helt sandsynligt, at en saadan Bestemmelse ikke vil komme ind i den norske Sølov.

Det er disse saa Bemærkninger jeg har villet knytte til de Afsnit af Loven, som jeg har noget nærmere Begreb om, og det er kun Henstillinger til nærmere Overvejelse for det Udvalg, som denne Lov rimeligvis vil blive henvist til. Jeg skal anbefale Forslaget til hurtig Fremme og til, at det saa vidt mulig vedtages i den foreliggende Form.

Rundsen: Jeg kan for saa vidt slutte mig til det foreliggende Forslag, som det, sammenlignet med de hidtil gældende Regler med Hensyn til Søfart og Søvejen, tilføjer en Del ny Bestemmelser, der vist paa flere Punkter maa anses for at være nødvendige. Dermed er dog ikke sagt, at jeg kan slutte mig til Lovforslaget i den Stillelse, hvori det foreligger, idet jeg finder, at der er adskillige af de Bestemmelser, det indeholder, som burde være adskillig anderledes, end de ere. Jeg sigter her navnlig til de Bestem-

meller, som angaa Skibsmandskabets og Skippernes Rettigheder. Naar man har læst Lovforslaget igennem, ser man vel, at der paa enkelte Punkter er givet Mandskabet nogle Rettigheder, som Mandskabet tidligere ikke har haft, som i alt Fald ikke have været lovlige fastsatte; men disse Rettigheder kan jeg dog ikke anse for at være saa overordentlig afgørende; tværtimod, naar man sammenligner dem med den Maade, hvorpaa Mandskabet bliver stillet ifølge andre Bestemmelser, maa jeg paa flere forskellige Punkter anse dem for at være i meget høj Grad tvivlsomme. Jeg skal saaledes nævne en Bestemmelse, som for øvrigt ikke er ny, men som er gentaget i dette Lovforslag fra de tidligere bestaaende Love, nemlig Bestemmelsen i § 45 om Mandskabets Kost, og hvorledes denne skal være bestaffet. Jeg finder, at det er en Mangel ved denne Bestemmelse, at der ikke ogsaa findes Bestemmelser om, hvorledes Kosten i Virkeligheden skal være, naar Mandskabet har Ret til at forlange, at den Kost, det skal have om Bord, skal være af en god Bestaffethed. Jeg ved ganske vist, at der i § 45 staar, at et Reglement i den Henseende skal gives af Kongen, og jeg ved ogsaa, at der findes et Regeringsreglement for Tiden, som giver Bestemmelser i denne Henseende; men jeg mener, at naar et saadant Reglement virkelig skal give Mandskabet denne Rettighed, som det synes at være Meningen med Lovens Bestemmelse, burde det gøres til en Pligt for Reederen eller for Skibsføreren at gøre Mandskabet bekendt med, hvilke Rettigheder det har paa dette Omraade; men saadanne Bestemmelser har jeg forgaaves søgt efter i Lovforslaget. Jeg kan ikke paa et eneste Punkt se, at det skal være en Pligt at gøre Mandskabet bekendt med dets Rettigheder i saa Henseende.

En lignende Mangel finder jeg paa flere forskellige Punkter i Lovforslaget, hvilke jeg nærmere skal komme til at omtale. — Jeg skal saaledes i Forbindelse hermed nævne § 289, der ogsaa giver Mandskabet en Rettighed, eller som synes at tilfikkre Mandskabet noget, som ikke tidligere har været tilfikkret Mandskabet, idet denne Paragraf sætter Straf for Skipperen, naar han behandler Mandskabet med unødig Haardhed eller forholder det dets lovlige Kost. Med Hensyn til Kosten har jeg allerede udtalt mig om, at det er meget vanskeligt for Mandskabet at kunne klage over Kosten, eller drage Skipperen til Ansvar, hvis den lovlige Kost forholdes det, naar der mangler bestemte Regler om, hvorledes Kosten skal være om Bord, eller naar Mandskabet ikke